

Οι γονείς δεν θέλουν χρήματα παρά μόνο την αγάπη μας

Γράφει

Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Αρθρογράφος – Ιστορικός Ερευνητής

Αγαπητοί αναγνώστες, δυστυχώς εδώ και δέκα χρόνια, μας βομβαρδίζουν με διάφορες καταστάσεις με κυρίαρχη την οικονομική κρίση και πρόσφατα με την πανδημία COVID – 19 η οποία δυστυχώς θα την επιδεινώσει περαιτέρω, λόγω των ληφθέντων μέτρων.

Βεβαίως το οικονομικό πρόβλημα είναι ένα μείζον θέμα, αφού άπτεται της διαβίωσής μας, αλλά και για την εν γένει πορεία της χώρας μας και ό,τι συνεπάγεται από αυτό.

Όμως δεν είμαστε μόνο αριθμοί, δεν είμαστε μόνο ευρώ, δεν είμαστε άψυχοι αριθμοί στα συστήματα της εφορίας, δεν έχουμε προγραμματισθεί να εργαζόμαστε (εάν εργαζόμαστε λέω τώρα) μόνο για να ανταποκρινόμαστε στις υποχρεώσεις ενός κράτους, το οποίο το διοικεί ένα απάνθρωπο σύστημα, όπου πρωτεύοντα ρόλο είχε και έχει ο Μαμωνάς και μετά η ανθρώπινη ύπαρξη.

Δυστυχώς είναι μια πικρή αλήθεια αυτή, ότι στις μέρες μας, ενώ η ανθρώπινη αλληλεγγύη ακούγεται συχνά και να είναι μέρος του λεξιλογίου μας, όμως έχει καταντήσει να είναι μια επιδερμική λέξη, αφού έχουμε ερμητικά κλείσει τις καρδιές μας και τις πόρτες μας προς τον συνάνθρωπό μας, το χειρότερο δε και στα προσφίλη μας πρόσωπα, αυτά που μας έφεραν στον κόσμο, μας μεγάλωσαν (με στερήσεις ή όχι) και δεν είναι άλλα από τους γονείς μας.

Θέλω να ξεφύγω λίγο από τα οικονομικά προβλήματα, που μας έχουν αποσυντονίσει ως κοινωνία, ως ανθρώπινες οντότητες και να αναφερθώ σε αυτά τα πρόσωπα, τα οποία τα έχουμε βάλει σε δεύτερη μοίρα, ειδικώς όταν δεν δύνανται πλέον μας προσφέρουν υλική βοήθεια ή και αν μας την προσφέρουν τα θυμόμαστε, όταν είναι για να μας καλύψουν τις οποιοσδήποτε ανάγκες μας. Ως ένα σημείο είναι λογικό, γιατί είναι οι γονείς μας, είναι τα πρόσωπα που μας έδιναν και μας δίδουν τα πάντα χωρίς να ζητούν ανταλλάγματα.

Είναι γεγονός – για τα Ελληνικά δεδομένα – ότι οι περισσότεροι εκτιμούν και σέβονται τους γονείς τους. Όμως το πρόβλημα είναι ότι αυτή η αγάπη, όσο τα χρόνια περνούν, θεωρείται δεδομένη, από πλευρά των παιδιών. Όμως τα παιδιά λειτουργούν ανταποδοτικά προς αυτούς;

Είναι ένα μεγάλο ερώτημα που αφορά τον κάθε ένα χωριστά ως προσωπικότητα και ανθρώπινη οντότητα γενικότερα.

Ο χρόνος, ειδικώς στις μέρες μας, τρέχει ή μάλλον καλπάζει με ξέφρενο ρυθμό, και μας προσπερνά κι εμείς τον κυνηγάμε. Μέσα σε αυτούς χωρίς τέλος ρυθμούς της σύγχρονης εποχής μας, συχνά, συνειδητοποιεί κανείς (αν έχει χρόνο ή τη θέληση να σκεφτεί) ότι έχουν περάσει δυο, τρεις εβδομάδες – ίσως και περισσότερος χρόνος – απ' την τελευταία φορά που επισκέφτηκε ή πήρε τηλέφωνο τους γονείς του. Η πιο κοινή σκέψη είναι: «Εντάξει. Όποτε θέλουν μπορούν να με πάρουν εκείνοι». Σίγουρα

μπορούν, αλλά έχετε σκεφτεί ότι αποτελεί συναισθηματική ανάγκη για τους γονείς μας που γερνούν, να επικοινωνούμε εμείς μαζί τους;

Δεν ξέρουν το πρόγραμμά των παιδιών σας, ή αν το γνωρίζουν, δεν θέλουν να διακόψουν κάτι σημαντικό, δεν θέλουν να σας φορτώσουν με τα προβλήματά τους, δεν θέλουν να «ζητιανέψουν» το ενδιαφέρον σας. Θέλουν, όμως, να νοιάζεστε γι' αυτούς. Να νοιάζεστε και να το δείχνετε, με μικρές, καθημερινές κινήσεις αγάπης. Πάρτε τηλέφωνο τους γονείς σας. Μοιραστείτε ένα καλό νέο μαζί τους, ακούστε τις συμβουλές τους (αυτές που είναι πάντα ίδιες και λέγονται με τον ακριβώς ίδιο τρόπο). Είναι ένας πολύ εύκολος τρόπος να τους δώσετε λίγη χαρά.

Ποιος δεν θέλει να τον θυμούνται οι αγαπημένοι του άνθρωποι στα γενέθλιά του; Οι γονείς σας χρειάζονται την προσοχή σας αυτή την ξεχωριστή για εκείνους ημέρα. Δεν είναι απαραίτητο να οργανώσετε κάποιο αλησμόνητο πάρτι – έκπληξη, ούτε να τους προσφέρετε το ακριβότερο και σπανιότερο δώρο όλων των εποχών. Μια όμορφη κάρτα, δυο ζεστά λόγια και μια τρυφερή αγκαλιά αρκούν για να τους κάνουν χαρούμενους.

Διαβεβαιώστε τους γονείς σας ότι τους θυμάστε και τους σκέφτεστε. Οι άνθρωποι όσο μεγαλώνουν, νιώθουν ότι βρίσκονται στο περιθώριο των γεγονότων και της ζωής των αγαπημένων τους. Μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να κάνει τους γονείς του να νιώθουν παραγκωνισμένοι και μόνοι.

Οι άνθρωποι που παίρνουν τηλέφωνο τους γονείς τους μόνο όταν θέλουν να τους ζητήσουν χρηματική βοήθεια πληθαίνουν στις μέρες μας, δυστυχώς υπάρχουν και ζουν ανάμεσά μας. Οι γονείς δεν πρέπει να γίνονται αποδέκτες των οικονομικών προβλημάτων των ενήλικων παιδιών τους. Μπορεί τα προβλήματα να είναι μεγάλα και άλυτα και μοναδική διέξοδος της νέας οικογένειας να είναι η ενίσχυση από τους γονείς – και, αυτό, είναι μια στο τόσο, φυσικό. Η οικονομική «αφαίμαξη» των ηλικιωμένων ανθρώπων είναι, όμως, στάση ζωής απορριπτέα.

Όσο μεγαλώνουν οι άνθρωποι, μεγαλώνει και η ανάγκη τους για ασφάλεια. Χρειάζονται οικονομικές δικλίδες ασφαλείας, που θα τους εγγυηθούν ομαλά γηρατειά, με γαλήνη και αυτάρκεια. Δεν είναι δίκαιο οι οικονομίες μια ζωής να γίνονται λεφτά «δανεικά κι αγύριστα».

Ίσως αρκετοί από εμάς να είπατε και ξανά είπατε στους γονείς σας «Πάρε με τηλέφωνο για ό,τι χρειαστείς!». Κι όμως εκείνοι δεν σας παίρνουν ποτέ για να σας ζητήσουν κάτι (οι εξαιρέσεις είναι ολίγες). Πιθανότατα, διστάζουν να σας απασχολήσουν με τα προβλήματά τους ή δεν είναι σίγουροι για τον αυθορμητισμό και την ειλικρίνειά σας.

Πάρτε πρωτοβουλίες και κάντε προτάσεις. Ρίξτε μια ματιά στο σπίτι των γονιών σας, αφιερώστε λίγο χρόνο και σκεφτείτε τη ζωή και τις ανάγκες τους. Σίγουρα θα μπορέσετε να σκεφτείτε κάτι που χρειάζονται ή κάτι που θα διευκόλυνε τη ζωή τους ή, ακόμη, κάτι που θα τους έκανε να χαμογελάσουν.

Δεν χρειάζεται να καλείτε τους γονείς σας σε κάθε συνάντηση που οργανώνετε στο σπίτι σας. Όμως όταν πρόκειται όμως για σημαντικά γεγονότα, απ' αυτά που στο σπίτι μας έρχονται όλοι οι φίλοι και οι γείτονες, το να λείπουν οι γονείς μας, επειδή η

ηλικία τους δεν ταιριάζει στο σκηνικό της γιορτής μας είναι άδικο. Αφήστε τους γονείς να λάβουν μέρος στα παιδικά πάρτι των παιδιών, στα χριστουγεννιάτικα ρεβεγιόν και στις όποιες εκδηλώσεις χαράς διοργανώνεται. Επιτρέψτε τους να έχουν μια θέση στην κοινωνική σας ζωή – δεν το έχουν απλά ανάγκη, το έχουν κερδίσει με τις αμέτρητες ώρες φροντίδας που σας χάρισαν και ενδεχομένως σας χαρίζουν (προσωπικώς ή στα παιδιά σας).

Συνήθως, μεγαλώνοντας, μεγαλώνει κι η απόστασή μας απ' τους γεννήτορές μας.

Κάποτε, τρυπώναμε στο κρεβάτι τους τα πρωινά για αγκαλιές, κλαίγαμε στην αγκαλιά τους και μας έφτιαχναν το αγαπημένο μας φαγητό όταν ήμασταν άρρωστοι.

Τώρα, που είναι κάπως γερασμένοι, πιο μόνοι, πιο σκυφτοί και πιο ευσυγκίνητοι, μήπως είναι η δική μας σειρά να τους χαρίσουμε μια ζεστή αγκαλιά, χωρίς να εμπεριέχει κάποιο συμφέρον, και να τους φιλήσουμε στο μέτωπο λειτουργώντας ανταποδοτικά;

Δεν θέλουν χρήματα, μόνο την αγάπη μας και να αισθάνονται ότι νοιαζόμαστε ειλικρινώς γι αυτούς, είτε ζούμε μακριά τους είτε ζούμε κοντά τους. Αυτό είναι το καλύτερο φάρμακο που τους προσφέρουμε και πολλές φορές μπορεί να έχει καλύτερο αποτέλεσμα από τις οποιοδήποτε ουσίες που εμπεριέχει αυτό ή αυτά που τους δίδουν οι γιατροί.

Αγαπητοί αναγνώστες ένας Αμερικανός συγγραφέας είπε: «Οι γονείς είναι σαν τον Θεό: θέλεις να ξέρεις ότι υπάρχουν κάπου και θέλεις να έχουν καλή γνώμη για σένα, αλλά τους καλείς μόνο όταν χρειάζεσαι κάτι».

Εύχομαι να μην ανήκουμε σε αυτήν κατηγορία, αν όμως ανήκουμε, εύχομαι να αναθεωρήσουμε αυτή τη στάση μας απέναντί τους, θυμίζοντάς σας τα λόγια του Ισοκράτη: «Μεταχειρίσου τους γονείς σου με τον τρόπο που επιθυμείς να σου συμπεριφέρονται τα παιδιά σου», καθώς και αυτά της Παλαιά Διαθήκης: «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, ίνα ευ σοι γένηται και ίνα μακροχρόνιος γένη επί της γης».

Η επίγεια ζωή μας είναι τόσο σύντομη, που προσωπικώς την χαρακτηρίζω, ως ένα 24ωρο με την Ανατολή και τη Δύση του. Συνεπώς δεν πρέπει να αναβάλουμε.